

Z KRWI WŁASNEJ - CHRZEST NIEPODLEGŁOŚCI. Na dzień pamiętnego „Cudu nad Wisłą“.

Polska odrodziła się z pożaru wojny światowej, cudem prawie odzyskała wolność, ale brakło jej chrztu, któryby był chrztem jej własnej ofiary i własnego czynu.

I oto stało się, że Polska obdarowana wolnością, już w drugim roku swego bytu spotkała się z niebezpieczeństwem, na którego szale rzucić musiała już nie podpisy swoich pełnomocników, ale krew swego ludu. Niepodległość upomniała się o swe koszty grzmotem bolszewickich armat. Najazd armji sowieckiej stanął u bram Warszawy. Cały świat z zapartym oddechem patrzył, co pocznie naród polski?

I wtedy to — trzytnaście lat temu — nastąpił dzień czynu, który historia wpisała w swe roczniki jako „cud Wisły“, a który słuszniej byłoby nazwać dniem chrztu polskiego, bo państwo nasze z wojny światowej zrodzone, teraz z wojny własnej, brało chrzest prawdziwej samodzielności, chrzest ognia, krwi i żelaza.

Na odgłos dzwonów, bijących na trwogę w obliczu łun pożarnych od wschodu, obudziło się w narodzie polskim to, co drzemało w nim snem pokoleń i wieków. Obudził się Grunwald i Chocim, zagrała wiosna Raclawicka. Wszystkie warstwy chwyciły za broń, wszyscy w jednym zwarli się wysiłku, w jednej przy siedze walki i wytrwania aż do ostatniego tehu.

Nikt się nie dziwił, gdy kołby chywały za broń, a młodzież szkolna w pierwszym ataku na wroga dorastała szczytów bohaterstwa. Nikt się nie dziwił, gdy chłop w zgrzebnej koszuli i bossy, z karabinem na ramieniu, przyprowadzał do pułku gromadę rozbrojonych jeńców.

W piersi maluczkich budziło się serce lwów, bo wszystkich przeniknął wspólny duch wiary w siebie i wiary w odradzający się naród. Polska, stając jak je-

den maż w obronie państwa, dowiodła, że na nie zasłużyła. Odpierając najazd bolszewicki i zaciągając wartość zbrojną u swych granic wschodnich, pozwoliła Europie spokojnie i bezpiecznie goić rany i spustoszenia wielkiej wojny światowej.

Jak marsz. Piłsudski uciekł z więzienia... Bohaterski czyn śp. prof. Mazurkiewicza.

P. Marja Wielopolska przypomina w jednym z dzienników stoletnich nieznanymi szerszemu ogółowi epizod, który rozegrał się przed 32 laty w szpitalu petersburskim, kiedy zmarły przed kilkoma dniami prof. Mazurkiewicz uwolnił znajdującego się tam Józefa Piłsudskiego. Władysław Mazurkiewicz, podówczas kończący petersburską szkołę akademiję medyczną, wybrał się do Łodzi, aby tam pracować jako lekarz dermatologii. Nagle uwięzienie Piłsudskiego 21 lutego 1901 r. i przewiezienie go z Cytadeli warszawskiej do szpitala św. Mikołaja Cudotwórcy w Petersburgu w marcu 1901 r. pokrzyżowało wszystkie plany Mazurkiewicza. Jego bowiem wybrała partja do przeprowadzenia ucieczki Piłsudskiego.

Ojciec młodego medyka, mający wielkie stosunki w Petersburgu, wyrobił mu posadę ordynatora w szpitalu św. Mikołaja. Stało się to z końcem kwietnia 1901 r. Codziennie znosił Mazurkiewicz do szpitala rozmaite części ubrania dla więźnia, dziękując losom, że chorych podejrzewanych o symulowanie choroby często na dół do specjalnego badania, dzięki czemu być może mógł swojego więźnia wyprowadzić z celi bez zwracania niczyjej uwagi. Z zimnym męstwem przeprowadził cały plan.

Z uderzeniem godziny 7-ej „chorzy“ więzień był już przebrany od kurtki aż po ów nieszczęsny szkaplak, który się okazał o podowę za duży.

Wszystko szło gładko przygotowane genialnie. Służba urlopowana, lekarze nieobecni. Leczą z chwilą przebrania się więźnia zaczęło się wszystko gmatwać. Przedewszystkiem umówione wyjście nie mogło się odbyć wedle planu, bo znaleźli się niepotrzebni świadkowie. Trzeba było wyjść innymi drzwiami, a nie temi, opodal których czekał towarzysze z dorożką.

Mazurkiewicz nie stracił zimnej krwi ani na chwilę. W najwyższym pośpiechu, ale spokojnie wyprowa-

dził więźnia przeciwną stroną gmachu, złapał przejeżdżającą dorożkę, zaprzęzoną na nieszczęście w zdychającego konia i ruszył ku punktowi wyznaczonemu. Jechali wolno, jak za karawanem. Mazurkiewicz irytował się na izwoszczyka: „Trupy ci wozieć, nie żywych ludzi“, a Piłsudski powtarzał: „Niech sobie jedzie, jak chce“... Patrzcie jak zielono, jak pachnie dokoła!

Po dokonaniu wspaniałego czynu partja wysłała Piłsudskiego za kordon galicyjski, a o Mazurkiewicza jakby zapomniano. Zaime rozkazy z Warszawy nie przewodziły, a tu tymczasem paliła mu się coraz bardziej ziemia pod nogami. Minęło dziesięć dni. Mazurkiewicz siedział ciągle zamknięty w Lesnym Instytucie pod Petersburgiem. Organizacja miejscowa postanowiła działać na własną rękę. To też polecono wywieźć Mazurkiewicza śladem Piłsudskiego do Galicji. Inżynier kolejowy Ignacy Ciszewski przygotował wszystko na dworcu tak, że Mazurkiewicz z czapką inżynierską na głowie wyskoczył po drugim dopiero dzwonienu z biura Ciszewskiego i przeszedłszy szybko tor, wsiadł do wagonu, przeznaczony dla kolejarzy. Towarzyszyli mu Demidowicz, Demicki i Ciszewski aż do stacji Bałagoje.

Wszyscy byli teraz w świętych humorach, rozbawieni jak dzieci — tak dalece, że dla figlów wypili w Bałagoje kawę w carskiej poczekalni, poczem dojechali już bez Ciszewskiego do Wiazmy. Demidowicz opowiadał, że tu omal się nie zdradził Mazurkiewicz. Zachorowała nagle na stacji jakaś kucpowa, ktoś krzyczał rozpaczliwie: „Doktora!“ Poczucie obowiązku lekarzkiego omal nie zgubiło Mazurkiewicza, bo zerwał się ratować chorą mimo noszonej na głowie czapki inżynierskiej. Na szczęście nadbiegł inny lekarz — Mazurkiewicz nie zdradził swego incognito. Minął bezpiecznie granicę i osiadł na długie lata we Lwowie.

ski dyr. szpitala Dzieciątka Jezus z Warszawy, radca min. przem. i handlu Schmid, sekretarz klubu sprawozdawców sejmu śląskiego Kawecki i w. in.

Trwająca bez przerwy od trzech tygodni piękna i słoneczna pogoda utrzymuje się w dalszym ciągu i pozwala mniemać, iż spóźnione tegoroczne lato utrzyma się do późnej jesieni.

J. W.

Wniebowzięcie Najświętszej Marii Panny ZWYCZAJE WSRÓD LUDU POLSKIEGO.

Gdy w sierpniowym słońcu snują się już pierwsze podmuchy jesienne, a spichrzach gromadzone są skrzepnie zapasy na zimę, lud polski obchodzi szczególnie uroczyste święta N. P. Marii, czyli jak popularnie mówią święta Matki Boskiej Zielnej, posiadającej dla rolnika swoistą treść, głęboko wkraczającą w sferę jego żywotnych trosk. Prastarym zwyczajem w dniu tym święcą zioła wszelkie, kwiaty, zboża i różne płody ziemi.

W okolicach Krakowa wzięta „równiutki“ z ziół i kwiatów, do których dodają cebule, pszenice, żyto i świeże jabłka. W Poznańskim oprócz ziół, kwiatów i kłosów wszelakich gatunków zbóż, dodają marchew, makówki i słoneczniki. Na Mazowszu święcą ziele i zboże, przyczem najpierw „prózanke“ z pszenicy, to znaczy pierwsze jej kłosa wykruszone, następnie prózanke żyta, jęczmienia i owsa, a wreszcie len, gruski, jabłka i inne owoce. W różnych stronach różne gatunki ziół, zboża i innych płodów niosą do święcenia.

Poświęcone zioła, zboża i owoce przechowywane są w wielkim poszanowaniu przez cały rok i używane bywają do najróżnorodniejszych praktyk. Za wieszają je przy obrazach i na ścianach zatykają za ramy okienne, wierząc w ich moc niezwykłą.

Przedewszystkiem więc zioła te mają znaczenie lecznicze dla ludzi i bydła. Nadto cały sereg ziół stosowany jest przy okadzaniu zarówno ludzi, jak i bydła, dla odpędzenia od nich wszelkich czarów i chorób. Każdą też niemi dokoła chałup, aby uchronić się od zarazy i innych kłesk. W wielu okolicach Polski wierzą, że zioła święcone na Matkę Boską Zielną mają moc odpędzania burzy, grzmotów, piorunów i gradów. Każdą więc niemi dokoła zabudowań.

Na Wołyniu dla spowodowania deszczu w czasie posuchy syplą do studni mak poświęcony w dniu Wniebowzięcia. Zioła poświęcone w tym dniu, w Krakowskim, Poznańskim i Chelmskim wkładają umarłemu do trumny. Również i święcone zboże ma znaczenie szczególne. Naprzykład poświęcone ziarno dodaje się do ziarna, przeznaczony do siewu, aby zbiory były obfite i aby robaństwo w niem się nie legło. Są to wszystko stare zwyczaje, o których piszą już kaznodzieje średniowieczni.

Zegiestów -- Zdrój w pełni sezonu.

Zegiestów, w sierpniu

Leczenia przybyłych kuracjuszków w pierwszej połowie sierpnia przeszły liczbę wyjezdnych z końcem lipca tak, że zdrojowisko tętni pełnym życiem. Słoneczna pogoda, skuteczność kąpeli i wód oraz niskie ceny ściągają rzesze gości z całej Polski.

Specjalny duży odsetek stanowią chorzy na łuszczycę, którzy znajdują tu niemal cudowną kurację przy użyciu wód ze źródła „An drzeja“. Po raz pierwszy w tym roku, po studjach i obserwacjach zastosowane leczenie łuszczycy, trądziku i świađu daje wręcz zadawalające rezultaty. Nie też dziwnego, że chorzy dręczeni łuszczycą ściągają tu tłumnie. Wkrótce Zegiestów stanie się głównym ośrodkiem leczenia tej grupy cierpiących o żywotności i rozwoju zdrojowiska świadczą wykończone ostatnio nowe wille jak: posłów Kosydarskiego i Dzieduszyckiego oraz sta-

rościny Rucińskiej na „Łopacie“, oraz będąca na ukończeniu lecznica „Sanato“, dra Ludwika Piotrowskiego z Krakowa.

Rozrywek tu nie brak. Specjalnym powodzeniem cieszą się kąpiele słoneczne i kaskadowe w Popradzie. Po trzytygodniowym pobyciu wyjechała stąd kolonja lecznicza młodzieży gimnazjum polskiego z Gdańska. Ogorzałe i roześmiane twarze świadczyły o skutkach wypoczynku i leczenia. Wszystkie sfery społeczeństwa są w Zegiestowie reprezentowane; bawią tutaj prof. politechniki warsz. Broszko i Kempński, prof. uniw. warsz. i sędzia sądu najwyższego Namitkowski, profesor Gdula, dr. Ingarden docent uniw. Jana Kazimierza we Lwowie, radca prawny P. K. O. Baranowski z Warszawy z żoną, Sławski Kazimierz komisarz rządowy kas oszczędności w Poznaniu, ks. prof. Molisek i Dąbrowski, dr. Okol-

Gruczlica płuc chorocznie, mierzwiąc różni cy dla płci, wieku i stanu, kosi miliony ludzi. — Przy zwalczaniu chorób płucnych, bronchitu, grypy, uporczywego, męczącego kaszlu i t. p. stosuj pp. Lekarze:

„BALSAM THIOCOLAN - AGE“

który ułatwiając wydzielanie się płwociny wzmacnia organizm i samopoczucie chorego oraz powiększa wagę ciała usuwa kaszel.

Popieraicie L.O.P.P.

LEKARZ DENTYSTA
Jadwiga Garlińska
 Powróciła
 przyjmuje w godzinach
 od 10-13 i 15-18,
 ul. Piłsudskiego 8 tel. 6 13

(z) **Wrogowie kwiatów.** Zławaloby że w Zawierciu którego ulice posiadają niezbyt wiele zieleni, a jeszcze mniej kwiatów, nie powinno być wrogów kwiatów. Jednakże zawziętym wrogami kwiatów okazali się dwaj zawiercianie, a mianowicie: Nawrot Stanisław i Grabowski Zygmunt. Kiedyś onegdaj przechadzali się po alejce i w pewnej chwili poczuli niemiłosiernie niszczyć kwiaty, rosące na płatach, a następnie połamali w alejce 2 ławki. Niewiadomo, czy pastwą rozbawionych młodzieńców nie padłyby wszystkie kwiaty i stojące w alejce ławki, gdy wyczynom tym nie przeczłodziła policja.

Z OLKUSZA.

(ol) **Doraźna zapomoga dla pogorzalców w Piłcu.** Dzięki p. staroście olkuskemu, wydział powiatowy w Olkuziu wyasygnował dla rozdzielania największej potrzebującym ofiarom pogorzeli w Piłcu 100 zł. w gotówce, oraz z powiatowego komitetu pomocy funduszu bezrobotnym 600 kg. mąki żytniej.

(ol) **Z tygodnia L. O. P. P.** w powiecie olkuskim osiągnięto ogółem zł. 2457.28 brutto, na czysto zaś zł. 1341.50. Największe wpływy powiatowy komitet tygodnia otrzymał z komitetów lokalnych: z Olkusza (zł. 816.82), Wolbromia (zł. 236.52), Sławkowa (zł. 195.23), Sułoszowej (zł. 152.—), Minoży (zł. 40.86), Zarnowca (zł. 118.85), Dłużca (zł. 109.36), Cementowni „Kluźce” (zł. 108.—) i t. d.

(ol) **Zaginiony** W dn. 72 ub. m. wyszedł z domu 50-letni mieszkaniec Rydzowa, gm. Ogródzieniec Wojciech Ziemiński i do tej pory nie powrócił. Przed kilku dniami Ziemińskiego widziano w Wolbromiu. Według oświadczenia syna zaginionego Wojciech Ziemiński od pewnego czasu zdradzał chorobę umysłową na tle religijnym.

Zjazd rejonowy straży ogniowych w Bolesławiu.

W obecności p. starosty Gliszczyńskiego, odbył się w ub. niedzielę w Bolesławiu zjazd straży ogniowych z rejonu olkuskiego i bolesławskiego. Na zjazd przybyły strażnicy: miejscowa z Olkusza — miasta, Lasek, Starczynowa, Pomorzana, cementowni „Kluźce” i Zimnodółu, oraz liczne delegacje. Po nabożeństwie przyjął raport od komendanta zjazdu p. starosta Gliszczyński, jako prezes okręgu, oraz defiladę z balkonu reżymy, poczem wygłosił obszerny przemówienie. Po udekorowaniu znakiem za wysługę 10 lat naczelnika rejonu

p. Pojdy, wręczenie dyplomu za zeszłoroczne zawody naczelnikowi straży w Pomorzana, p. A. Mitce, oraz kilka zaświadczeń straży cementowni „Kluźce” za najlepsze wyczyny sportowe w ubiegłym roku, odbyły się zawody, w których zajęły: I m. straż z Pomorzana (43 p.), II m. straż z Zimnodółu i III m. straż ze Starczynowa. Sąd konkursowy stanowili: pp. Br. Pojda (przewodniczący) z cem. „Kluźce”, Wł. Kulka z Piłicy i R. Zakrzewski z Olkusza. Komendantem zjazdu był p. Pojda, nad całością czuwał st. instr. p. Kalkowski.

Z prawami szkół państwowych
GIMNAZJUM ŻEŃSKIE
J. Krzymowskiej i W. Replińskiej
 w Będzinie, Kottłataja 35.
 Przyjmuje zapisy od dnia 14-go sierpnia
 DYREKCYA GIMNAZJUM.

SPORT
 I WYCHOWANIE FIZYCZNE

Bałagan w naszych instancjach piłkarskich...

ROZGRYWKI ELIMINACYJNE O WEJŚCIE DO LIGI, A ROZGRYWKI A KL. ZAGŁĘBIA

Onegdaj donosiliśmy, że rozgrywki o wejście do ligi okręgowej mają rozpocząć się w dniu 20 bm. — podokręg Zagłębia wyznaczył zaś termin losowania jesiennej rundy zawodów o mistrzostwo A kl. na dzień 16 bm. Jak wobec tego uzgodnić obydwie terminy?...

Ciekawe jest, czy rozgrywki o wejście do ligi i rozgrywki A kl. toczyć się będą w jednakowych terminach?!

Większość klubów podokręgu Zagłębia przeciwna jest utworzeniu ligi klubów, przeważnie nie mają szans na wejście do ligi nie też dziwnego, że tak uparcie stoją na stanowisku nie tworzenia ligi okręgowej.

Narazie ciekawe jest kto zwycięży, podokręg Zagłębia czy okręg kielecki w Częstochowie, którego uważał, jak widać z powyższego, nie respektuje podokręgu zagłębiowski.

Przy cierpieniach pęcherzyka żółciowego i wątroby, kamieniach żółciowych i żółtaczkach, naturalna woda gorzka **Franciszka-Józefa** znakomicie ułatwia trawienie. Zalecana przez lekarzy.

Dodać należy, że w obu tych instancjach piłkarskich panuje bałagan, świadczący dobitnie o tym, że nie ma tam „ludzi właściwych, na właściwych miejscach”.

Fatalne stosunki, panujące w podokręgu Zagłębia i okręgu kieleckim w Częstochowie, omówimy w najbliższym czasie.

—oOo—

CKS. — BRYGADA (CZĘSTOCHOWA) 4:1 (1:0).

CKS. bawił w ub. niedzielę w Częstochowie, gdzie rozegrał zawody koleżeńskie z Brygadą.

Do przerwy wybitna przewaga C. K. S., który jednak w sytuacjach podbramkowych strzelał zawodzi. Po przerwie Brygada zdołała wyrównać, ale tylko na krótki czas bo w chwili po tem CKS. w ciągu 10 minut strzelał 9 bramek.

Bramki strzelili dla CKS.: Przybyłek (2), Cholewa i Wyrwa, dla Brygady — Strzechla.

O WEJŚCIE D OLIGI.

Obecnie najbardziej zajmują opinię publiczną rozgrywki o wejście do ligi. W grupie wschodniej największe szanse posiada „Polonia” przemyśla, aczkolwiek jej wynik remisowy w Równem zdawałby się osłabiać jej opinie. W grupie południowo zachodniej faworytem staje się „Naprzód”. W grupie zachodniej o lepsze walczą „Legja” (Poznań) i „Polonia” (Warszawa), wreszcie na północy faworytem jest WKS. (Wilno).

Przebieg niedzielnych spotkań o wejście do ligi przedstawia się następująco:

- Polonia (Brygada) — Polonia (Warszawa) 1:1 (1:0).
- Legja — Turysty 6:2 (1:2).
- WKS. (Wilno) — 4 d. s. p. 3:2 (2:0).
- Polonia (Przemyśl) — Hasmona (Równe) 2:2 (1:1).

SPOTKANIA LIGOWE.

Ruch leaderem ligi.

Spotkania ligowe w ub. niedzielę przyniosły wyniki:

- Ruch — Pogoń 5:1 (4:0).
- Wisła — Legja 3:2 (2:2).
- Podgórze — Czarni 1:0 (1:0).

Tymarli wstają z grobu...

POWIEŚĆ. 167

Wybiła godzina wpół do dwunastej, w chwili kiedy doktor Gilbert, ukryty za gęstym klombem zieloności, ujrzał wchodzących na drogę podróżnych i badał ich podstawę, w miarę jak się zbliżali do kraty.

Filip, którego widział już w korytarzu, prowadzącym do gabinetów sędziów śledczych, rozmawiał wesoło ze swym kuzynem.

Juljan Vendame ubrany przwzwoicie jako kamerdyner z dobrego domu, wcale źle nie wyglądał. Pan de Challins pociągnął za sznurek od dzwonka.

Usłysawszy dzwonienie. Agra i Nello rzucili się ze wściekłym szekaniem ku bramie, spięły się na tylnych łapach, wyszczerzały dwa rzędy straszliwych zębów, w sposób wcale nieuspakajający.

Pan zachowywał zimną krew Lokaj z wielką trudnością ukrywał ogarniającej go niepokój. Zdawało mu się, że już czuje straszliwe ostre kły, napoczynające jego łydki.

Gilbert myślał:
 — Dziwne czasami psy mają an-

typatje!... Instykt ich często przewyższa rozum ludzki!

Znowu klasnął biczem i charty porzucając groźną postawę, przyszedł pokornie do Raula i liżąc poczęły jego ręce.

— Kochany doktorze — rzekł ten ostatni — pozwól przedstawić sobie mego kuzyna, Filipa de Garennes.

Obaj ci ludzie uklonili się sobie powtórnie.

— Dziękuję panu — rzekł baron — dziękuję, żeś mnie upoważnił do złożenia mu wizyty i porozumienia się z sobą w interesie Raula... Przywiązanie moje do niego, gorące pragnienie przyjścia mu z pomocą, uczynią współpracownictwo pańskie nieocenionem.

— Zajmiemy się poważnymi sprawami po śniadaniu, panie de Garennes. Obecnie siadziemy do stołu. Wstaliście panowie bardzo rano i musicie być głodni.

— Chętnie przynaję — rzekł Filip, uśmiechając się.

— Chodźmy więc... Dałem rozkaz, ażeby wszystko było gotowe na

chwile waszego przybycia.

Doktor rzekł, zwracając się do Juljana, który trzymał się i zachowując przyzwoitą odległość, postąpił za trzema panami.

Wkrótce znaleźli się progu kwadratowego domu.

Wilhelm oczekiwał w przedsionku.

Doktor Gilbert dał mu rozkaz po kazania Juljanowi, gdzie ma złożyć walizy, poczem otworzył drzwi do sali jadalnej, w której stół był zastawiony.

— Do stołu panowie, do stołu — rzekł gospodarz domu. — Pośpieszajcie uczynić honor skromnej mojej gościnności.

— Zdaje mi się, moi panowie, że teraz czas, zająć się sprawą, dla której tu się zebraliśmy... Zechejcie towarzyszyć mi do mego gabinetu. Czytelnicy znają już ten pokój, do którego brat zmarłego hrabiego zaprowadził swoich gości.

Przechodząc jego próg i ujrawszy trumnę hrabiego de Vadans, ryśującą się pod czarną draperją, Filip uczuł zimny dreszcz, przechodzący po skórze.

Przykre to uczucie trwało jednak zaledwie tak długo jak błyskawica i młody człowiek odzyskał zwykłą pewność siebie.

Zrozumiał, że walka wkrótce się rozpocznie.

Odgadywał, że będzie ona niebezpieczną i zgóry uzbrajał się w całą energję, ażeby wyjść z niej zwycięsko.

Doktor Gilbert wskazał krzesła dwom kuzynom, sam zajął miejsce i tak mówić rozpoczął:

— Wiesz pan, panie de Garennes, że ze szczególnych powodów nadzwyczaj żywo interesuje mnie wszystko, co dotyczy rodziny de Vadans. Wiesz również, że przypadek opatrnościowy pozwolił mi wziąć na siebie obronę i dostarczył mi dowodów potrzebnych do wykazania niewinności jednego z członków tej rodziny, oskarżonego o straszny zbrodnie... Wiesz pan, że przedstawiłem sprawiedliwości akt urodzenia legalnej córki hrabiego de Vadans i mam nadzieję wkrótce mieć pewność co do tego dziewczęcia. Za dziwiam pana, że jestem tak dobrze obznajmiony z rzeczami, o których nie wiedziałeś, ani pan, ani jego krewni... Niema jednakże nic nadprostrzego i łatwiejszego do wytłumaczenia. Byłem bliskim pańskiego wuja przyjacielem. Istnienie dziecka urodzonego w bolesnych okolicznościach, o których muszę zamilczeć, było mi znanem. Dziś przywiązanie, jakie miałem do hrabiego Maksymiljana, przeniosłem na całą rodzinę, to jest na jego córkę i siostrzeńców. To wszystko wyjaśnia panu, co już uczyniłem i wskazuję to, co uczynić zamierzam. Cel mój jest panu znany. Chcę wykryć podłego sprawcę świętokradztwa, spełnionego w celu rzucenia podejrzenia otrucia hrabiego de Vadans, a by zgubić wicehrabiego de Challins!

d. c. n.

